

anslutningspunkt på Gefle—Dala-banan, redan blifvit verständig, vördsamt föreslå:

- att Riksdagen måtte bevilja en summa af 500,000 Riksdaler för fortsättandet, så fort sig göra låter, af norra stambanan från Upsala den kortaste och billigaste vägen till Storviks station på Gefle—Dala-banan, i enlighet med de af Kongl. Jernvägsstyrelsen upprättade och till Kongl. Maj:t redan ingifna förslag.

Om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott får vördsammast anhållas.

Stockholm den 27 Januari 1869.

B. Benedicks.

N:o 237.

Af Herr **A. R. Falkman:** *Med förslag till förändrad lydelse för 23 § Riksdags-ordningen.*

Ändamålet med det förslag, jag härmed tager mig friheten underställa Riksdagens bedömande, är egentligen att få ett slut på de helt säkert ständigt återkommande yrkandena om ändring i § 23 af vår Riksdagsordning.

Då den olika samhällsställning och de olika lefnadsvanor, som alltid komma att finnas medborgare emellan, gör det omöjligt att bestämma ett ersättningsbelopp, som, fastän lagom för den ena, icke kan blifva antingen otillräckligt eller vinstgifvande för andra, och jag fullkomligt delar deras mening, som anse att representantkallet icke bör kunna vara en förvärfskälla

källa i pekuniärt hänseende, så förekommer det mig, som bästa medlet att förebygga den sist påpekade olägenheten och att derjemte bereda representanten, en hvar efter dess hvardagliga ställning, lämplig ersättning för de med vinstandet från hans hem uppkommande utgifter, vore upplifvandet af det i den äldre Riksdags-ordningen intagna stadgandet om riksdagsmannararvodets utgående direkte från kommunerna, hvilka nog, åtminstone i de aldra flesta fall, hafva så mycken urskiljning, att ett i möjligaste måtto lagom varder deras representant tillerkändt.

Beträffande deremot resekostnaderna, så, och emedan de högst betydligt olika afstånd från riksdagsorten, som inom vårt vidsträckta land ega rum för de särskilda valkretsarne, icke böra leda till drygare utgifter för det ena än andra samhället, anser jag rättvisa och billighet fordra, att resekostnads-ersättningen af allmänna medel må utgå. Äfven här möter visserligen svårigheten att finna en för alla riktig eller åtminstone någorlunda lämplig grund för ersättningens bestämmande; men om ett ungefärligt medium tages af de olika klassberäkningar, som finnas angifna i nu gällande resereglemente, så torde man finna en medelväg, som bör kunna anses skäligen tillfredsställande.

På grund af de åsikter, jag här framom uttalat, föreslår jag alltså, att, med upphäfvande af de föreskrifter, som innefattas i § 23 af den nu gällande Riksdags-ordningen, samma lagrum må gifvas en sådan ungefärlig lydelse som följer:

»Hvarje ledamot af Andra Kammaren undfår af statsmedel, under
 »resa till och från riksdagen, resekostnads- och traktamentsersätt-
 »ning, denna sednare med 6 Riksdaler om dagen, och den förra,
 »vid resa med skjuts: 3 Riksdaler milen, på ångfartyg: afgift för
 »en hyttplats eller, när hytt ej förekommer, en salongsplats, och
 »på jernväg: afgift för plats i första klassens vagn, samt åtnjuter
 »vidare för hvarje dag riksdagen varar, dock högst 120 dagar, af
 »den valkrets eller kommun, för hvilken han vald blifvit, anstän-
 »digt och tillräckligt underhåll, som emellan valkretsens medlem-
 »mar fördelas efter samma grunder, som om utgifter för kommu-
 »nernas gemensamma behof äro gällande. Skulle om beloppet,
 »hvilket vid valtillfället skall bestämmas, olika meningar uppstå,
 »eger den myndighet, som har att riksdagsmannarfullmagten ut-
 »färda, att i frågan besluta, — den med berörde beslut tilläfven-
 »tyrs missnöjde obetaget, att sitt klander anhängiggöra och utföra
 »i den ordning, som i nästföregående § är stadgad om besvär öf-
 »ver val till riksdagsman.»

Jag anhåller om remiss af denna motion till Konstitutions-Utskottet, som, derest det framställda förslaget annars anses förtjent af någon uppmärksamhet, torde vidtaga de förändringar, vare sig i redaktionen eller andra omständigheter, som för sjelfva hufvudsakens framgång kunna anses erforderliga.

Stockholm den 27 Januari 1869.

A. R. Falkman.

N:o 238.

Af Herr **A. R. Falkman:** *Derom att Riksdagen för sin del ville besluta upphäfvande af gällande föreskrifter rörande utmätt fastighets försäljande genom upp- och afslag.*

Genom Kongl. Förordningen af den 17 Februari 1748 är bland annat stadgadt, att försäljning af i mät skrifven fast egendom skall verkställas genom upp- och afslag. Om detta auktionssätt äro närmare föreskrifter meddelade genom Kongl. Förordningen den 29 November 1823, hvari tillika är vordet förklaradt, att »derest så väl gäldenären, som borgenärer och »alla de, hvilkas rätt kan vara i fråga, enhälligt öfverenskomma att försälja utmätt fastighet endast genom uppslag, sådant då, utan hinder af »hvad i allmänhet är stadgadt, må vara tillåtet.»

Då det emellertid lärer gränsa till det omöjliga för auktionsförrättaren, att blifva i tillfälle inhemta samtliga deras vilja i frågan, hvars rätt på försäljningen kan vara beroende, inses lätteligen, att den allmänna föreskriften om försäljning genom upp- och afslag nära nog alltid måste tillämpas; men då berörda, såsom regel gällande auktionssätt numera ur